

Kozma László

Csíksomlyói búcsú

Őszi lomb és tavasz virágzása
Évek futnak, s csöndben fölragyog
A csíksomlyói oltár Máriája.

Nem sértheti kard és viharok
A bántásokat mosolyogva állja
Túl az időn, felhős bánaton
A csíksomlyói oltár Máriája.

Eltűnnek a tatár seregek
A gyűlölet szétfoszlik, mint pára
A fenyőtűn harmatcsepp pereg
Szivárványban értünk könnyezett
A csíksomlyói oltár Máriája.

A pünkösdben pirosan lobog
A havasok hófehér csodája
S ha megindulnak a zarándokok

Letört ágon zöld reménnyel várja
A csíksomlyói oltár Máriája.

Összekapcsol elszállt századot
Benne hitünk minden gazdagsága.
Megtart ő, ki el sosem hagyott
Felé szállnak imák, sóhajok
Szelíd szava templom orgonája,
Kék köpenyét népe fölé tárja
A csíksomlyói oltár Máriája.

És övé a nemzet koronája:
Felé fordul Istvánnak fohásza
Imre ajkán szűz liliomok
Hazát őriz László csatabárdja
Némán hajlik Erzsébet rózsája,
Példájukban tündöklő titok
A csíksomlyói oltár Máriája.

*

Van egy érdekes dolog, ebben tanú vagyok én is. A Mária arcát nem fogja a por. Hagyomány volt, hogy a Mária szobrát senki más nem takaríthatja le, csakis egy barát. A Mária arcát mindig egy teljesen tiszta, habfehér kehelytörlővel, amit a szentmiséken használunk kehelytörlőként, csak azzal volt szabad letörölni. Mindig figyeltem, hogy a teljesen tiszta kehelytörlővel töröltem le a Mária arcát, és soha nem volt poros. (Daczó Árpád, Lukács atya — ferences szerzetes)

Indul az öröm

Megindul az égbolt
Fuvalma, lágy
És ezernyi fényfolt
Nyugalmat ad.

Szívedben is, látod
Indul az öröm
Mint máriás zászlók
Sugara, köszön.

Harangvirág hajlik
Margaréta ring
Pirosan hajnallik
Reményünk, a hit.

Hús szeretet árad Mely az Úr maga Pásztorok imája Csillag híz haza.	Ami szerteporlott Hogyan lesz egész? Hit forrása sorsod, Fény-tengerbe érsz.	Élő Krisztus-könnyek Meváltás maga. Pünkösdi örömek Vezércsillaga.
Mert mind összegyűlnek Mária, köréd Keressük az ünnep Kéklő köpenyét.	Ósi sejtelemként Nézik a napot Összeforrva egyként Erdélyt láthatod.	Fényes magyar szentek Az oltár körül. István, Imre, László Sugarába gyűl.
És a vadvirágon Megcsillan a kék Friss, hajnali álmom Ami töredék.	És a jövendőnek Ígérete ring Harmat és esőcsepp Szivárványt derít.	Hegygerincen egyre Nézzük a napot Bennünk fényesedve Csíksomlyó ragyog.

Stabat mater

Kereszten már fia
Pirosló sebeit
Könnyével siratja
A fehér Mária.

Arcán a könnyeket
Oly nehéz látnia —
Arcáról vér pereg
Így látja Krisztusát
A fehér Mária.

Akinek nem kell már
Meváltást várnia
Egekbe így emel
Sebével vigaszt nyer
A fehér Mária.

Stabat Mater Dolorosa
Fiát testében hordozta
S hordozza a keresztfát.
Fájdalmával földre hozta
— Fájdalommal csillagozza
S bűnünk üdvösségre vált.

Stabat Mater Dolorosa
Nyíljon meg e nagy titokra
Minden dac és tagadás.
Úgy kérje Krisztusát végre
Emberiség szent reménye
Akit most szenvedni látsz.

Stabat Mater Dolorosa
Forrás habzik nem habozva
Meváltásunk megfakad.
Szívét hét tör általjárta
A világnak ez váltsága
Boldog legyen és szabad.

Stabat Mater Dolorosa
Harang szól az igeszóra
Harang húsvét reggelén.
Virágoknak kelyhe kondul
Hirdeti: a halálon túl
Bimbó fakad, új remény.

